

Načo sú nám polia, sady

(Úvaha)

Mohla by som písať o Einsteinovi a jeho včelách alebo podobných výrokoč, ale neurobím to. Skúsím sa na to pozrieť inak, ako na zdroj obživy. Lebo polia nepredstavujú len nekonečné lány pšenice, jačmeňa či ovsa. Nie, ani jablká z jabloní nemusia vždy byť len jablká.

Možno raz v budúcnosti polia a sady už potrebovať nebudeme. Možno už nebudeme potrebovať ani jesť a piť, a možno už ani nebudeme na Zemi, ale v nejakom dvadsiatom treťom paralelnom vesmíre. To je jedno. Moderný človek je prevažne praktický a všetko, čo nepotrebuje, ničí a vyhadzuje až na pár vyvolených ľudí, ktorí v takzvanom odpade vidia obrovský potenciál a odkaz do budúcnosti. Snažia sa zachovať kultúru minulosti v prítomnosti. A ktovie, či to tak raz nebude aj so sadmi a poľami. Akoby už teraz neustupovali rozširujúcim sa mestám a satelitným štvrtiam. Možno z nich raz nezostane ani štvrtina, ani desatina. Možno budú ich fotky vystavované v múzeách ako príklad dávno minulej a zaostalej etapy vývoja ľudskej spoločnosti. Možno by sme si sady či lesy chránili viac, keby nám dávali niečo potrebné k životu - napríklad prepotrebný WiFi signál so všetkými tromi paličkami zadarmo, ale veď načo si budeme pestovať stromy, keď nám dávajú len nejaký ten kyslík pre pár stovák ľudí či zopár desiatok kíl ovocia, orechov, vitamínov a podobných dôležitých látok pre náš život a našu imunitu. Keby bola selfie fotka so stromom „in“, možno by sme ich sadili viac. Keby nám pri výbere práce pomohlo uviesť v životopise počet zasadených či zachránených stromov, možno by sme ich sadili viac. Keby rodili peniaze priamo, nielen cez predaj dreva či ovocia, možno by sme ich sadili viac. No, nech sa na to pozrieme z ktoréhokolvek uhla, poľnohospodárstvo zohralo obrovskú úlohu v ranom vývoji ľudskej spoločnosti. Je znakom šťastia a blahobytu od svojho počiatku. Stačí si spomenúť napríklad na zvyk rozrezávania jablka pri štedrovečernom stole. Ak sú semenka usporiadané do tvaru kvetu, znamená to, že sa rodina tak isto stretne aj o rok. Nikto nezomrie, nikto neodíde. Alebo dožinky. Pekne ozdobený posledný snop obilia ďakuje hospodárovi za dobrú úrodu. Všetky nádherné zvyky sú späté s poľnohospodárstvom, no začínajú sa pomaly, ale isto vytrácať. O pár rokov si už popri amerikanizovanej večeri s plnenou morkou nikto nespomenie na slovenské reťaze či med. Všetky dobré zvyky sa vytrácajú, niektorí dobrí ľudia sa ich snažia udržať pri živote. Veď kto by už dnes, napríklad kosil kosou? Ak sa nám

raz minie všetka ropa, pochopíme, že poľnohospodárstvo si treba vážiť. A tento, podľa môjho skromného názoru pravdepodobnejší záver, znie- tam, kde sa to začalo, to aj skončí. Pri poľnohospodárstve. To posunie človeka do vyššej etapy inteligenčného rozvoja, aby viac pochopil živú históriu uchovanú v týchto tisíckach hektárov zeme.

Na pochopení potreby prírody ako pomôcky pre rozvoj ľudstva sa zakladajú aj niektoré ekologické projekty. Ved' už kedysi dávno predpovedali Indiáni z kmeňa Cree, že „až keď sa vyrúbe posledný strom, otrávi posledná rieka, uloví posledná ryba, až vtedy pochopíme, že peniaze sa nedajú jesť.“ Táto myšlienka je aktuálna dodnes. Môžem len všetko pozorovať a skromne dúfať, že sa celá živá história ľudstva nestratí pod továrňami na výrobu jedál či novými mostami, ale že si ľudia uvedomia jej dôležitú hodnotu pri ich vývoji a budú ju náležite chrániť. Len príroda nám môže podať dokonalé a úplné svedectvo o našej činnosti - ako tej dobrej, tak i tej, za ktorú by sme sa mohli hanbiť.

Meno a priezvisko: Miriam Magočiová

Meno pedagóga: Mgr. Janka Kočišová

Názov školy: Základná škola Krosnianska 2, Košice

Trieda: 9.A

Vek: 15 rokov